

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324075145536/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

en Skønhedens og Forfængelighedens skinnende Paaflugt blandt Stykkets øvrige Graaspurve og Spidslærker. Hvis Vægelsindethed var en Dødsynd, gjorde Fru Heiberg den højst undskyldelig, fordi den vakte en beundrende Sympati for den kvindelige Elskværdigheds Udtømmelighed.

Med megen Interesse kunde man imødesee Fru Blochs Fremstilling, sikker som man er paa hendes Talent og Kløgt. Den unge Skuespillerinde viste ved den første Forestilling en stærk Nervøsitet, der gjorde Spillet uroligt og ubehersket. Fru Bloch forstaaer, som meget faa ved Teatret, at give Ordene Vægt og Farve; hendes Tonefald kan rumme den fineste Stemning, og hendes Pauser kan forberede og fortælle mere end mange Ord. Hun besidder en bevidst Ævne til med sit Blik, et agtpaaagivende, tilsyneladende frejdigt men intet røbende Blik, og med sit Smil, et lige antydet, malitøst ligesom bristefærdigt Smil at skænke selv tomme og farveløse Repliker Glans og underforstaaet Mening. Hun opsøger desuden med en sand Kunstnerindes Flid de naturlige og dog nye Betoninger, nøjes ikke med den konventionelle Besked. Selvfølgelig kom disse Egenskaber hende til Gode i Lucretias hverken lette eller taknemlige Rolle. Men hun var ikke helt sig selv: hun hvilede ikke i Ordene, hun søndrede ikke Sætningerne, bemægtigede sig ikke Scenen og Situa-

tionerne som en Herskerinde. Der blev ikke stille nok i Teatret, naar hun talte, og Fru Bloch kender jo af Erfaring det smigrende Dødsstille, som en enkelt Replik, nøjagtigt afstemt, kan frembringe. Utvivlsomt var hendes Spil vel gennemtænkt, pudsigt i Overgangene fra Latter til Graad, og klædeligt for hendes elegante Person, men der manglede endnu den overlegne Given sig hen, som senere Opførelser kan bringe.

I den ny Rollebesætning havde Hr. Poul Nielsen faaet en anselig Opgave, Tjeneren Henrik. Hr. Nielsen syntes ikke tydelig nok i sin Opfattelse. Henrik er en ondskafuld Knægt, der morer sig kosteligt over sin Frues Unøder. Hr. Nielsen holdt ham i Halvlys, lod ham le mere dumt end listigt. Og hvorfor vovede ikke Hr. Nielsen en veritabel Kopi af Fru Blochs Lucretia, saaledes som Rollen foreskriver? Selv Kokkepigen kan ikke have fundet hans Imitation slaaende. Meget prisværdig, ja mønsterværdig er Hr. Nielsens klare og naturlige Tale. Overfor denne syntes to Debutanters, Hr. Guldbrandsens og Frk. Sigrid Andersens tarvelige Diktion endnu mere upassende i et Holbergsk Skuespil. Hvorfor mon Frk. Andersen forceres frem i Pernilleroller, til hvilke hun mangler al Charme?

Adskillige Roller var iøvrigt i kendte Hænder. Apicius spilles nu som før af Hr. Olaf Poulsen med uforligneligt Humør, men næppe med den